

ning derom. Skulde man derimod blive ved at holde paa de 10 Aar, da vilde jeg meget ønske, at det maatte blive taget under alvorlig Overvejelse, om man da ikke kunde gaa videre end til Straf af Fængsel paa Bånd og Brød. Det forekommer mig, at lader man 10 Aar være Grænsetid, kunde man gaa noget videre. Selv om de have været straffede med Forbedringshus 1 Aar eller 1½ eller 2 Aar, forekommer det mig, at man godt kunde gaa videre og da ogsaa lade dem være fri for videre Folger uanset om de andrage om Eftergivelse eller ej. Den Indbending, det ærede Medlem fra Viborg (Klein) kom med, tror jeg ikke har meget paa sig, og det glædede mig i øvrigt at høre den højtærede Justitsminister udtale sig derom. Det stod ogsaa straks for mig saaledes, at det maatte være vedkommende Persons Sag, om han ønskede et saadant Bevis at dokumentere sig med eller ikke; men selv om han ikke ønskede det eller ikke ansøgte derom, vilde man dog være ude over den nu eksisterende Vanskelighed og Farlighed med Hensyn til Ansøgning om Alderdomsunderstøttelse, idet man ikke kunde nægte dem denne og heller ikke straffe dem, fordi de havde undladt at opgive, at de i deres tidlige Ungdom havde været straffede, saa det forekommer mig, at den Indsigelse fra det ærede Medlem har ikke meget paa sig, skønt jeg selvfølgelig indrømmer, at han har langt mere Kendskab til og Begreb om disse juridiske Ting end jeg. Det forekommer mig, at det maa være vedkommende Persons egen Sag, om han ønsker et saadant Bevis eller ej, og ønsker han det, maa det altid være ham tilladt at søge det i alt Fald efter de 10 Aars Forløb. Den højtærede Minister tiltraadte dog noget de Indbendinger, der fremkom fra det ærede Medlem fra Viborg. Han mente ligesom dette ærede Medlem, at det kunde være nødvendigt paa sine Steder at dokumentere, at man var i Besiddelse af sine borgerlige Rettigheder f. Eks. ved Ansøgning om Alderdomsunderstøttelse og ved Forlangende om at blive optaget paa Valglisten. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister har Ret deri. Det er jo nemlig saaledes nu, at det er Autoriteternes Sag at paavise, om vedkommende er i Besiddelse af de Kvalifikation, som give ham Ret til at faa Alderdomsunderstøttelse eller til at komme paa Valglisten. Jeg ved derfor ikke, hvorfor man absolut faar dette, at her skulde det være vedkommende Person, der skulde møde med Bevis i Lommen for, at han havde erholdt sine fulde borgerlige Rettigheder, forinden han faar Alderdomsunderstøttelse

eller kommer paa Valglisten. For mig som Lægmand i alt Fald staar det som en Paastand, jeg ikke kan anerkende, da det ikke stemmer med den nuværende almindelige Praksis. — Jeg skal slutte med disse Bemærkninger og vil henstille til det eventuelle Udvalg at tage under Overvejelse, om Tidsgænsen ikke kunde blive noget kortere, og for saa vidt den ikke kan det, om Forslaget da ikke kunde komme til at omfatte højere Straffe end dem, det nu omtaler.

Forslagsstilleren (Rorsgaard):

Jeg har Grund til at være tilfreds med den Modtagelse, dette lille Forslag har faaet fra saa at sige alle Sider. Det har jo faaet en sympatetisk Modtagelse, der rækker saa langt som fra den højtærede Justitsminister til det ærede Medlem fra Christianshavn (Hørdum), i alt Fald hvad Grundtanken i det angaar. At der kan diskuteres om Einzelhederne i det, erkender jeg. Jeg sagde ogsaa straks, at jeg for mit Vedkommende meget vel kunde have gaet videre, baade med Hensyn til Indskrænkningen i det Navemaal, for hvilket Vresoprejsningen skulde meddeles, og ogsaa i den Henseende, som den ærede sidste Taler fremhævede, at man tog Forseelser med, for hvilke der var idømt strengere Straf end Bånd og Brød; men jeg gjorde dog straks opmærksom paa, hvorfor jeg var blevet staaende ved det, jeg var kommet til her, nemlig af Hensyn til Ønsket om, at der ikke skulde træde for mange Vanskeligheder i Vejen for Forslagets Gennemførelse. — Over for det ærede Medlem fra Viborg (Klein) skal jeg sige, at en Diskussion om, hvorvidt det er Formaliteter eller Vanskeligheder, der ere opstillede i Loven af 3dje April 1868, skal jeg ikke indlade mig paa. Har jeg brugt „Formaliteter“ for at betegne alle de Betingelser, der regnes op der, erkender jeg, at det er noget for let; men paa den anden Side synes det mig heller ikke at være noget at stille en Diskussion op om. Naturligvis er det Vanskeligheder, der skulle overvindes, men Formaliteterne kunne ogsaa undertiden taarne ret betydelige Vanskeligheder op. Det kan undertiden være meget vanskeligt at erhverve Vresoprejsning, navnlig for en Person, der har haft Ophold flere Steder, og som altsaa skal have Attest for hæderlig Vandel fra alle de Steder, hvor han har opholdt sig, og Anbefalinger eller Udtalelser fra Kommunalraadene fra alle de Steder; saa kan det være en overordentlig vidtløftig og somme Tider noget kostbar Historie, og meget af det kan maasse nok betegnes baade som Formaliteter og som Van-